

JEFFREY ARCHER

Yhdestoista käsky

Yhdestoista käsky

Jeffrey Archer

Yhdestoista käsky

Suomentanut Anssi Alanen

SAGA Egmont

Yhdestoista käsky

Suomentanut
Anssi Alanen

Englanninkielinen alkuteos
The Eleventh Commandment

Cover image: Shutterstock
Copyright © 1998, 2021 Jeffrey Archer ja SAGA Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään

ISBN: 9788726966213

1. painos

Tämä kirja on suojattu tekijänoikeuslailla. Kopiointi muuhun kuin yksityiseen käyttöön sallittu ainoastaan Sagan ja kirjailijan luvalla.

Omistettu Neilille ja Moniquelle

Kiitän seuraavia henkilöitä avusta tämän kirjan taustatutkimuksessa:

William Webster, CIA:n ja FBI:n aiempi pääjohtaja; Richard Thornburgh, entinen Yhdysvaltain oikeusministeri; Samuel Berger, aiempi kansallisen turvallisuuden neuvonantaja; Patrick Sullivan, USA:n salaisen palvelun Washingtonin kenttätoimisto; erikoisagentti J. Patrick Durkin, USA:n diplomaattinen tiedustelupalvelu; Melanne Verveer, Hillary Rodham Clintonin kansliapäällikkö; John Kent Cooke Jr, Washington Redskinsin omistaja; Robert Petersen, USA:n senaatin lehdistögallerian johtaja; Jerry Gallegos, edustajainhuoneen lehdistögallerian johtaja; King Davis, Sierra Madren poliisipäällikkö.

Mihail Pjotrovski, Pietarin Eremitaašin ja Talvipalatsin johtaja; tohtori Galina Andrejeva, 1700- ja 1800-luvun maalaustaiteen osastopäällikkö Moskovon Tretjakov-galleriassa; Aleksandr Novoselov, Venäjän suurlähettilään avustaja Washington DC:ssä; Andrei Titov; Pietarin Mafyan kolme jäsentä, jotka kielsivät julkaisemasta nimeään.

Malcolm Van de Riet ja Timothy Rohrbaug, Nicole Radner, Robert Van Hoek, Phil Hochberg, David Gries, Judy Lowe ja Philip Verveer, Nancy Henrietta, Lewis K. Loss, Darrell Green, Joan Komlos, Natasha Maksimova, John Wood ja Chris Ellis.

Ja eritoten Janet Brown, CPD (presidentinvaaliväittelyt); sekä Michael Brewer, Brewer Consulting Group.

Luku yksi

Joukkuepelaaja

1

Kun hän avasi oven, hälytys alkoi räikyä.

Sellainen virhe, johon vain amatööriin luulisi sortuvan. Se oli yllättävää, koska vertaistensa joukossa Connor Fitzgeraldia pidettiin ammattilaisen perikuvana.

Fitzgerald oli ennakoinut, että kestäisi useita minuutteja ennen kuin paikallinen *policia* tarkistaisi murtoa San Victorinan kaupunginosassa.

Aikaa oli vielä pari tuntia siihen, että vuosittaisessa maaottelussa Brasiliaa vastaan olisi aloituspotku, mutta puolet Kolumbian televisioista oli jo päällä valmiiksi. Jos Fitzgerald olisi murtautunut panttilainaamoon ottelun alettua, *policia* tuskin olisi tarkistanut asiaa ennen erotuomarin puhaltamaa loppuvihellystä. Oli hyvin tiedossa, että paikalliset rikolliset pitivät maaottelua 90 minuutin vapaataipaleena. Hänen suunnitelmansa oli silti, että näiden 90 minuutin jälkeen *policia* jahtaisi omia varjojaan päiväkausia. Kestäisi viikkoja, luultavasti kuukausia, että kukaan oivaltaisi tuona lauantai-iltapäivänä tehdyn murron todellisen merkityksen.

Hälytys räikyi edelleen, kun Fitzgerald sulki takaoven ja eteni ripeästi pienen varastohuoneen läpi kohti panttilainaamon etuosaa. Hän jätti huomiotta rannekellojen rivit pienillä jalustoillaan, smaragdit sellofaanipusseissaan sekä kaiken kokoiset ja muotoiset kultaesineet, jotka olivat esillä tiiviin metalliverkon takana. Kaikkiin oli merkitty huolellisesti nimi ja päivämäärä, jotta rahapulaiset omistajat voisivat palata puolen vuoden sisään ja lunastaa perhekalleutensa. Harva siihen pystyi.

Fitzgerald pyyhkäisi sivuun helmiverhon, joka erotti varastohuoneen itse liikkeestä, ja seisahtui tiskin taakse. Hänen katseensa kohdistui kuluneeseen nahkakoteloon, joka oli jalustalla keskellä ikkunaa. Kanteen oli painettu haalistuneet kullanväriset nimikirjaimet D.V.R. Hän pysyi täysin liikkumatta, kunnes oli varma, ettei kukaan katsellut sisään.

Kun Fitzgerald oli myynyt tämän käsityön mestarinäytteen panttina aikaisemmin päivällä, hän oli selittänyt, ettei hänellä ollut mitään aikeita palata Bogotään, joten sen voisi panna myyntiin vaikka heti. Fitzgeraldia ei lainkaan yllättänyt, että se oli saanut jo paikan näyteikkunasta. Toista samanlaista ei taatusti löytyisi Kolumbiasta.

Hän oli aikeissa kiivetä tiskin yli, kun ikkunan takana nuori mies käveli ohitse. Fitzgerald jähmettyi, mutta nuorukaisen tarkkaavaisuuden vei täysin pieni radio, jota hän painoi vasenta korvaansa vasten. Hän kiinnitti Fitzgeraldiin saman verran huomiota kuin vaatekaupan mallinukkeen. Heti kun nuori mies katosi näkyvistä, Fitzgerald kapusi tiskin yli ja käveli näyteikkunalle. Hän vilkaisi katua ylös ja alas satunnaisten tarkkailijoiden varalta, mutta heitä ei ollut. Hän nappasi sulavalla liikkeellä kotelon jalustalta ja käveli rivakasti takaisin. Hän loikkasi tiskin yli ja kääntyi katsomaan vielä ikkunasta varmistaakseen, ettei yksikään utelias silmäpari todistanut varkautta.

Fitzgerald pyörähti kohti takahuonetta, veti helmiverhon tieltä

ja marssi kohti suljettua takaovea. Hän tarkisti kellonsa. Hälytys oli nyt räikynyt 98 sekunnin ajan. Hän pysähtyi takakujalle kuuntelemaan. Jos hän olisi kuullut poliisisireenien ulvontaa, olisi hän kääntynyt vasemmalle ja kadonnut katujen sokkeloon panttilainaamon takana. Mutta hälytys pois lukien kaikkialla oli yhä hiljaista. Hän kääntyi siis oikeaan ja lähti kävelemään huolettomasti Carrera Septiman suuntaan.

Kun Connor Fitzgerald saapui jalkakäytävälle, hän katsoi vasempaan ja sitten oikealle, puikki kevyen liikenteen lomasta ja pääsi taakseen katsomatta kadun toiselle puolelle. Siellä hän luikahti täyteen ravintolaan, missä joukko äänekkäitä jalkapallofaneja istui suuren tv-kankaan äärellä.

Kukaan ei edes vilkaissut häntä. Heitä kiinnosti ainoastaan katsella loputtomia uusintoja kolmesta maalista, jotka Kolumbia oli tehnyt edellisvuonna Brasilian verkkoon. Hän istuutui nurkkapöytänsä. Vaikka hän ei nähnyt tv-kuvaa kunnolla, näkymä kadun toiselle puolen oli täydellinen. Panttilainaamon ikkunan yllä keinui kolhuinen kyltti ”*J. Escobar, Monte de Piedad, establecido 1946*” iltapäivän tuulessa.

Kesti useita minuutteja ennen kuin poliisiauto pysähtyi jarrut ulvahtaen liikkeen eteen. Kun Fitzgerald näki kahden virkapukuisen poliisin menevän sisään, hän nousi pöydästä ja lähti rennosti takaovesta toiselle hiljaiselle lauantai-iltapäivän kadulle. Hän viittoi itselleen ensimmäisen vapaan taksin ja sanoi leveällä eteläafrikkalaisella aksentilla ”El Belvedere, Plaza de Bolívarilla, *por favor.*” Kuski nyökäytti lyhyesti kuin tehdäkseen selväksi, ettei välittänyt osallistua mihinkään keskusteluun. Fitzgeraldin nojatessa takapenkkiin kolhitussa keltaisessa taksissa kuski pani radion päälle.

Fitzgerald tarkisti jälleen kellonajan. Seitsemäntoista yli yhden. Hän oli pari minuuttia jäljessä aikataulustaan. Puhe olisi ehtinyt jo alkaa, mutta koska ne kestivät aina reilusti yli 40 minuuttia, hänellä oli enemmän kuin tarpeeksi aikaa suorittaa varsinainen tehtävänsä

Bogotássa. Hän siirtyi muutaman sentin oikealle, jotta kuljettaja varmasti näkisi hänet kunnolla auton taustapeilistä.

Kunhan *policia* saisi tutkimuksensa käyntiin, kaikkien jotka näkivät Fitzgeraldin sinä päivänä pitäisi antaa karkeasti samanlainen kuvaus: valkoihoinen mies, noin viisikymppinen, yli 180-senttinen ja noin 95-kiloinen, sänkinen leuka, tummat viisihiikkisellä suitut hiukset, ulkomainen vaatetus ja aksentti, mutta ei amerikkalainen. Hän toivoi, että ainakin yksi tunnistaisi nasaalin eteläafrikkalaisen puhetyylin. Fitzgerald oli aina oppinut hyvin aksentteja. Lukiossa hän joutui jatkuvasti vaikeuksiin opettajiensa jäljittelystä.

Taksin radio suolasi jatkuvasti asiantuntijalta jos toiseltakin ennusteita vuotuisen maaottelun luultavasta lopputuloksesta. Fitzgerald kytki mielessään pois päältä kielen, jota hän ei välittänyt oppia paremmin, vaikka rajalliseen sanavarastoon olivatkin hiljattain tulleet lisäykset '*falta*', '*fuera*' ja '*gol*'.

Pieni Fiat pysähtyi seitsemäntoista minuuttia myöhemmin El Belvederen eteen. Fitzgerald ojensi kymmenentuhannen peson setelin ja nousi ulos taksista ennen kuin kuljettaja sai tilaisuutta kiittää anteliaasta juomarahasta. Eipä sillä, että Bogotá taksikuskit olisivat tunnettuja kiittävien sanojen '*muchas gracias*' liiallisesta käytöstä.

Fitzgerald harppoi hotellin rappuset ylös, ohi livreepukuisen ovimiehen ja sisään pyöröovista. Aulassa hän suuntasi suoraan kohti hissien riviä vastapäätä hotellin vastaanottotiskiä. Hänen piti odottaa vain hetki, että yksi neljästä hissistä palasi pohjakerrokseen. Kun ovet liukuivat auki, hän astui sisään ja painoi ensin 8. kerroksen nappulaa ja välittömästi perään ovet sulkevaa nappulaa, jotta kukaan ei ehtinyt hissiin hänen perässään. Kun ovet taas aukenivat 8. kerroksessa, Fitzgerald käveli ohuella matolla peitettyä käytävää huoneen 807 luo. Hän työnsi muovikortin kapeaan aukkoon ja odotti vihreän valon syttymistä ennen kuin painoi ovenkahvasta. Saatuaan oven auki hän

ripusti heti ulkopuolelle kahvaan lapun ”*Favor de no molestar*”, sulki oven ja lukitsi sen.

Hän tarkisti taas kerran kellonajan: kahtakymmentäneljää vaille kaksi. Hän laski, että tähän mennessä poliisi olisi lähtenyt panttilainaamosta ja päättelyt sen olleen väärä hälytys. He soittaisivat herra Escobarin kotipuhelimeen maalle ilmoittaakseen, että kaikki näytti olevan kunnossa ja ehdottaisivat, että kun omistaja palaisi kaupunkiin maanantaina, hän voisi kertoa poliisille, jos jotain oli kuitenkin kateissa. Mutta paljon sitä ennen Fitzgerald ehdotti palauttaa kuluneen nahkakotelon takaisin ikkunaan. Maanantaiaamuna Escobar ilmoittaisi varastetuksi vain ne muutamat pikkupaketit hiomattomia smaragdeja, jotka *policia* olisi napannut taskuunsa matkalla ulos. Kuinka kauan kestäisi ennen kuin hän huomaisi ainoan toisen puuttuvan asian? Päivä? Viikko? Kuukausi? Fitzgerald oli päättänyt ennalta, että hänen piti jättää jokin johtolanka, jotta havainto tehtäisiin pikemmin.

Fitzgerald riisui takkinsa, ripusti sen lähimmän tuolin selkään ja otti kaukosäätimen pöydältä sängyn vierestä. Hän painoi television päälle ja istahti sohvaan katselemaan sitä. Kuvaruudun täyttivät Ricardo Guzmanin kasvot.

Fitzgerald tiesi, että Guzman täyttäisi viisikymmentä huhtikuussa, mutta 185-senttisenä ilman paino huolia tai hiustenlähtöä hän olisi voinut väittää ihailevalle yleisölleen, ettei ollut vielä neljääkymmentä, ja häntä olisi uskottu. Harva kolumbialainen kuitenkaan odotti poliitikkojen kertovan totuutta yhtään mistään ja varsinkaan omasta iästään.

Ricardo Guzman oli ennakkosuosikki tulevissa presidentinvaaleissa sekä pääpomo Cali-kartellissa, joka hallitsi 80:tä prosenttia New Yorkin kokaiinikaupasta ja korjasi siitä yli miljardi dollaria vuodessa. Tätä tietoa Fitzgerald ei ollut nähnyt yhdessäkään Kolumbian kolmesta kansallisesta sanomalehdestä, kenties koska maan lehtien jakelua ja sisältöä hallitsi pääosin juuri Guzman.

”Ensimmäinen tehtävä, johon ryhdyin Teidän presidenttinänne, on kansallistaa kaikki yhtiöt, joissa osake-enemmistö on amerikkalaisilla.”

Kongressirakennuksen rappusia Plaza de Bolívarilla ympäröinyt pieni joukko kiljui suosiotaan. Ricardo Guzmanin neuvonantajat olivat kertoneet hänelle yhä uudestaan, että olisi ajanhukkaa pitää puhe tänä ottelupäivänä, mutta Guzman jätti heidät huomiotta. Hän laskeskeli sen sijaan, että miljoonat tv-katsojat selaisivat kanavia läpi etsiessään jalkapallolähetystä, jolloin he törmäisivät häneen ruuduillaan edes hetken verran. Samat ihmiset olisivat sitten yllättyneitä, vain tuntia myöhemmin, kun näkisivät hänen astelevan täpötäydelle stadionille. Jalkapallo kyllästytti Guzmania, mutta hänen tulonsa stadionille vain hetkeä ennen kuin kotijoukkue juoksi kentälle vetäisi yleisön huomion pois Antonio Herrerasta, joka oli Kolumbian varapresidentti ja hänen pääkilpailijansa vaaleissa. Herrera olisi istumassa VIP-aitiossa, mutta Guzman asettuisi yleisön keskelle toisen maalin taakse. Hän halusi välittää näin kuvaa miehestä, joka kuului kansan syviin riveihin.

Fitzgerald arvioi, että puhetta kestäisi vielä noin kuusi minuuttia. Hän oli kuullut Guzmanin valikoidut sanat jo toistakymmentä kertaa: täysissä saleissa, puolityhjissä baareissa, kadunkulmissa, jopa linja-autoasemalla, kun presidenttiehdokas oli puhutellut kansalaisia bussin takaosasta. Hän nosti nahkakotelon sängyltä syliinsä.

”...Antonio Herrera ei ole liberaali ehdokas”, Guzman sihisi, ”vaan amerikkalainen ehdokas. Hän ei ole mitään enempää kuin vatsastapuhujan nukke, jonka jokaisen sanan on valinnut Valkoisen talon ovaalihuoneessa istuva mies.” Yleisö hurrasi jälleen.

Viisi minuuttia, Fitzgerald arvioi. Hän avasi kotelon ja tuijotti Remington 700:aa, jonka oli päästänyt näköpiiristään vain muutamaksi tunniksi.

”Miten amerikkalaiset uskaltavat olettaa, että noudatamme aina mitä vain linjaa, joka on heille mieluisin?” Guzman äyskähti.

”Yksinomaan kaikkivoivan dollarin mahdin vuoksi. Hittoon koko kaikkivoipa dollari!” Yleisö hurrasi entistäkin kovempaa, kun presidenttiehdokas kaivoi lompakostaan dollarin setelin ja repi George Washingtonin silpuksi.

”Voin vakuuttaa teille yhden asian”, Guzman jatkoi ja levitti pieniä vihreitä paperinpaloja yleisön sekaan kuin konfettia.

”Jumala ei ole amerikkalainen...” Fitzgerald mutisi.

”Jumala ei ole amerikkalainen!” Guzman huusi.

Fitzgerald nosti hellävaroen MacMillanin lasikuituisen tukin nahkakotelosta.

”Kahden viikon sisään Kolumbian kansalaiset saavat tilaisuuden julistaa mielipiteensä koko maailman kuultavaksi”, Guzman huusi.

”Neljä minuuttia”, Fitzgerald mutisi, kun hän vilkaisi ruutua ja jäljitteli ehdokkaan kasvaille levinnyttä hymyä. Hän nosti Hartin teräksisen piipun nahkakotelosta ja ruuvasi sen tiukasti kiinni tukkiin. Se istui paikalleen kuin valettuna.

”Milloin vain huippukokouksia pidetään ympäri maailmaa, Kolumbia asettuu jälleen istumaan kokouspöytään, eikä pelkästään lue niistä lehdistä seuraavana päivänä. Vuoden kuluessa saan amerikkalaiset kohtelemaan meitä kolmannen maailman sijaan tasavertaisina.”

Yleisö mylvi kannustusta, kun Fitzgerald nosti Leupold 10 Power kiikaritähäimen kotelosta ja liu’utti sen paikalleen kahteen pieneen uraan piipun päällä.

”Sadan päivän kuluessa saatte nähdä maassamme muutoksia, joita Herrera ei olisi pitänyt mahdollisina edes sadan vuoden aikana. Koska kun olen presidenttinne...”

Fitzgerald asetti rauhallisesti Remington 700:n tukin olkapäätänsä vasten. Se tuntui kuin vanhalta ystävältä. Niin sen kyllä pitikin: jokainen osa oli tehty käsin hänen tarkkojen ohjeidensa mukaan.

Hän nosti kiikaritähäintä tv-ruudun välittämää kuvaa kohti ja

linjasi pienten millitäplien optisen rivin, kunnes niiden keskipiste oli tuuman yläpuolella ehdokkaan sydäimestä.

”...pystyn lyömään inflaation...”

Kolme minuuttia.

”...voittamaan työttömyyden...”

Fitzgerald henkäisi ulos.

”...ja siten nujertamaan köyhyyden.”

Fitzgerald laski kolme... kaksi... yksi ja painoi sitten pehmeästi liipaisinta. Hän pystyi vaivoin kuulemaan kilahduksen yleisön huudon ylitse.

Fitzgerald laski kiväärin, nousi sohvalta ja laski tyhjän nahkakotelon alas. Vielä kestäisi 90 sekuntia ennen kuin Guzman pääsisi tuttuun riittiinsä, jossa hän tuomitsi presidentti Lawrencen.

Hän kaivoi yhden onttokärkisen luodin pienestä nahkatupestaan kotelon kannen sisäpuolella. Hän taittoi tukin alas ja työnsi panoksen kiväärin pesään. Sitten hän napsautti piipun taas kiinni rivakalla nostoliikkeellä.

”Tämä on Kolumbian kansalaisille viimeinen tilaisuus kääntää menneisyyden katastrofaalisten epäonnistumisten suunta”, Guzman huusi ääni kohoten joka sanalla. ”Siksi pitää varmistaa yksi asia...”

”Yksi minuutti”, Fitzgerald mumisi. Hän osasi ulkoa sana sanalta viimeiset 60 sekuntia Guzmanin puheesta. Hän käänsi huomionsa pois televisiosta ja käveli hitaasti huoneen poikki kohti ranskalaisia ikkunoita.

”...että emme hukkaa tätä kultaista tilaisuutta...”

Fitzgerald veti sivuun pitsiverhot, jotka peittivät näköalaa huoneesta ulkomaailmaan, ja tuijotti Plaza de Bolívarin poikki aukion pohjoispuolelle, missä presidenttiehdokas seisoi kongressirakennuksen ylimmällä askelmalla ja katseli alaspäin kohti yleisöään. Hän oli pääsemässä puheen huipentumaan ja coup de grâceen.

Connor Fitzgerald on CIA:n agentti, joka on tottunut tiukkoihin tilanteisiin – ja tappamaan, jos CIA näin käskee. Nyt Fitzgeraldilla on edessään keikka, joka tulee muuttamaan hänen elämänsä suunnan. Hänen pitää murhata Venäjän presidenttiehdokas. Kaikki ei kuitenkaan mene niin kuin Fitzgerald odotti. Pian hän löytää itsensä vankilasta tuomittuna kuolemaan. Kuka haluaa päästä hänestä eroon ja miksi? Onko hänellä mitään mahdollisuuksia päästä vankilasta elossa ulos?

“Yhdestoista käsky” on Jeffrey Archerin hyytävä trilleri, josta ei puutu jännitystä tai huimia juonenkäänteitä.

Jeffrey Archer (s.1940) on englantilainen kirjailija ja poliitikko. Hänet tunnetaan erityisesti “Clifton-kronikka” -kirjasarjasta, johon kuuluu seitsemän osaa. Archer on julkaissut kymmenittäin romaaneja sekä novellikokoelmia. Hän julkaisi esikoisteoksensa “Miljoonan dollarin petos” vuonna 1976.